

ארונות

מחזה מאת: איציק אלוני
 כל הזכויות שמורות ©
 טלפון – 03-5225458

הדמויות לפי סדר הופעתן:

- שלום** – זקן (82)
גבי – בנם של אירית וגלבע (לפני גיוס)
גלבע – בנו של שלום (55)
אירית – אשת גלבע (45)
ארקדי – סבל (מגושם)
מוריס – סבל (צנום)

מערכה ראשונה

תמונה א'

המקום: סלון בדירה. ריהוט סטנדרטי. שלום יושב על הספה וגבי עומד מאחוריו ומעסה את עורפו של שלום.

- שלום:** (נהנה מהעיסוי) אהה... זה טוב... תמשיך ככה... אני אומר לך שזו טרגדיה, טרגדיה גדולה, האנושות תטבע, שום כוח בעולם לא יציל אותה, כדור הארץ יתפורר, לכן חייבים להשליך חבל ולהחזיק, (גבי עוצר לרגע) העיקר להחזיק בחבל... תמשיך, למה עצרת?...
- גבי:** ואתה, סבא, תמשיך להרוס את עצמך. אדם בגילך עם בן מזדקן מקווה להציל את האנושות? חיייה את חיך, סבא, ככה תמיד אתה אומר... (מתייחס לעיסוי) ככה טוב?...
- שלום:** (מתייחס לעיסוי) או... או... (פתאום קופץ) יש ניצוץ, אני רואה ניצוץ אתה רואה? אני רואה שם למעלה ברקיע, זה כל כך ברור.
- גבי:** זו השמש שהייתה מוסתרת בעננים, היא תמיד הייתה שם נוצצת.

שלום: לא תמיד, בלילה אין ניצוץ ואין מי שינסה להיאחז בניצוץ, הוא נופל לאט ומתפרק לרסיסים קטנים ונוצצים.

גבי: זה הטבע, ביום השמש ובלילה כוכבים, יש גם ירח.

שלום: ירח, הניצוץ החיוור שמעקם את פרצופו, כל לילה עושה פרצוף אחר, (עושה פרצופי ירח) לא מוצא חן בעיני, מפחיד אותי והוא מבשר רעות. זה השטן שבגללו אני לא ישן טוב בזמן האחרון. הניצוץ הרע, אסור להיאחז בו.

גבי: הוא היה הפסיעה הראשונה של האדם מחוץ לכדור הארץ.

שלום: אתה חושב שמשם אפשר להשליך חבל ולהציל את האנושות?

גבי: מה קרה לך היום עם דמיונות ילדותיים כאלה? את מי זה מעניין?

שלום: אותי זה מעניין, ואם אתה לא מעוניין לשמוע אז אדבר עם עצמי. אני מדבר ואני לא רוצה שיגבילו אותי. אני בארץ דמו-קר-טית (מעוות את המילה), אדבר עד שישנו את החוק וכשישנו גם אדבר, עד שישנו שוב ושוב עד שיתאימו אותו לצרכים שלי. אני בחרתי בקלפי, הממשלה הבטיחה לי... חחח הבטיחה... (מסמן לגבי לבוא) בוא שב לידי. (גבי נענה) תן לי את כף ידך.

גבי: מה, אתה יודע לקרוא בכף היד? (מושיט את כף ידו. שלום מביט בכף היד) אף פעם לא סיפרת לי.

שלום: אני יודע הכול. בכף היד בכף הרגל, לקרוא בקלפים, לפרש חלומות. פעם ידעתי גם בקפה ואפילו ידעתי לראות באישוני העיניים ותנועת הגוף ולדעת מה האדם באמת חושב אם הוא דובר אמת או שקר...

גבי: וואו, תוכל ללמד אותי?

שלום: אשמח ללמד את מה שאני זוכר...

(מעיף מבט ארוך בכף היד) השנים... לימדו אותי... (מפסיק לפתע, נבהל אך משתדל לא להראות) תביא את היד השנייה... (שוב מפסיק ועוזב את היד)

גבי: סבא, מה קרה? ראית משהו לא בסדר ביד שלי?

- שלום: כלום, אני כבר לא מסוגל לקרוא את הקווים... אני מתבלבל בהם... הקווים זזים...
(מסמן להמשיך לעשות עיסוי, הפעם בראש)
- גבי: אבל אתה נראה קצת חיוור ומודאג... מה קרה לך פתאום?
- שלום: כלום לא קרה, סתם מצב רוח פתאומי כזה... של זקן...
(מתקן) מן טשטוש וסחרחורת של זקנים.
- גבי: למה אמא לא חזרה?... (מעסה את הכתפיים)
- שלום: הכתפיים בסדר, הראש צריך טיפול... תעשה ככה...
(מראה לו) כמו בחפיפת ראש עם קצות האצבעות.
- גבי: (מעסה לו את הראש) ככה?
- שלום: (נהנה) כן ככה... בדיוק כמו שאימא שלי הייתה עושה לי כשהייתי ילד קטן.
- גבי: בכל זאת היית חיוור וראיתי פחד אצלך.
- שלום: אני לא פוחד משום דבר. כשאני רוצה לומר בוז, אני אומר בוז לממשלה הדוגלת במלחמות. אני רשאי לעשות הכול והממשלה תשתוק!
- גבי: החלפת את הפרחים מהשבוע שעבר?
- שלום: (מופתע) פרחים?
- גבי: מעל קברה של סבתא.
- שלום: או... כשסבתא שלך הייתה בחיים הכול היה אחרת, טבעי יותר, אמיתי יותר. שקרים לא היו בעולם, (גבי מגיב, כאילו אומר "ממש") התינוקות עשו את צרכיהם בחופשיות. היום הם חייבים לאותת לפני זה, כן, יש להם מכשיר המודיע על פיפי וקקי...
גבי: (עושה חיקוי של המכשיר. ומתפקע מצחוק) אמא, עשיתי פיפי קקי... בואי להחליף מיד... מיד... אמא, איפה את? את מפוטרת... מפוטרת... טרת, טרת...
שלום: אתה צודק, המכשירים לא עוזרים והילדים ממשיכים לקבל מכות בסתר ומחדירים להם איסורים. ראיתי פעם אישה ברחוב שנראית אינטליגנטית, מרביצה לבנה הקטן, שאלתי אותה: "גברת, למה את מרביצה לו?" ענתה "הוא

קרא לי טיפשה. " אחר כך איימה עליו שאם הוא לא יבקש סליחה לא תיקח אותו באוטובוס הביתה ותשאיר אותו לבד ברחוב. אתה יודע מה אמרתי לה? "הוא צודק, את באמת טיפשה גמורה." הסתכלה ולא ענתה, הבינה עד כמה היא מטומטמת. הסבתא שלך ואני מעולם לא הרמנו יד על אביך. הוא עשה הכול חופשי חופשי.

גבי: אולי זהו תהליך התפתחות. (מעסה את כף ידו של שלום)

שלום: זהו פיגור ההתפתחות וצריך לתקן.

גבי: העולם מתקדם קדימה, סבא, איפה אתה חי.

שלום: העולם מתקדם אחורה להרס וחורבן, מה עם הבריאות?

גבי: היום יודעים על הרבה מחלות.

שלום: הם יצרו מחלות כדי ללמוד לרפא אותן. בזמני לא היו כל כך הרבה מחלות.

גבי: אתה רואה הכול שחור, תראה גם קצת ורוד.

שלום: אני רואה ורוד. הנה אתה ורוד. (מסמן לו לעסות את הכתפיים) תראה את העולם, מה עושים? פצצות אטום, אלקטרוניקה מתוחכמת, הכול יביא להרס וחורבן... איי..."

גבי: זה כאב לך?

שלום: הכאב לא ממך, תמשיך... (משתעל) זה מהגזים... של המכוניות.

גבי: תן למחשבות לנוח, סבא.

{גבי מדגדג את שלום מתחת לבית השחי, שלום מפקע מצחוק}

גבי: גם זה מהגזים?

{נכנס גלבע}

גבי: זהו, עכשיו תנוח.

שלום: לנוח? אני נח כל היום, המנוחה האמיתית רק בקבר...

גלבע: שוב אתה מטיף לו? עוד תספיק לתסבך גם אותו. תן לו לחשוב חופשי חופשי ובלי בלבולי מוח. גבי, תמזוג לי כוסית.

- שלום: הוא עוד תינוק שצריך להדריך.
- גלבוע: הוא בן שמונה עשרה ואתה קורא לו תינוק? עוד מעט תתקע לו מוצץ לפה. מתי תפסיק לבלבל לו את המוח ותשב בשקט?
- שלום: או... אני רואה שבאת עם רוח קרב, אתה מקנא. (כמעט לעצמו ומהנהן בראשו) בנים גדלתי ורוממתי והם...
- גלבוע: (מפסיקו) זאת התוצאה שלך, עזוב אותי בשקט. היה לי מספיק בעבודה.
- גבי: (מגיש לו את הכוסית) אמא הכינה לך אוכל, אלך לחמם אותו.
- גלבוע: לאן הלכה? (מתייחס לכוסית) למה בלי קרח? נגמר הקרח?
- גבי: (גבי לוקח את הכוס בחזרה לשים קרח) הלכה לעורך דין.
- גלבוע: תגיש את האוכל לשולחן, שיהיה קר. (גבי יוצא)
- שלום: (בלחש) עוד תהרוס את הבית עם יחס כזה.
- גלבוע: תפטפט בשקט. אין לי חשק לשמוע אותך. (לגבי) קניתי עיתון?
- גבי: (מהמטבח) לא!
- גלבוע: למה לא?
- גבי: נשארתי עם סבא. (חוזר ומגיש את האוכל והכוסית)
- גלבוע: רוץ מהר לקנות. (לוגם כוסית) הביאו את הארון ששלחתי בשעות הצהריים? (מוציא כסף ונותן לגבי. גבי יוצא. גלבוע מתיישב לאכול)
- שלום: מי צריך עוד ארון? יש לנו שלושה ארונות ואין יותר מקום בחדרים. בשביל מה הזמנת עוד אחד?
- גלבוע: איפה שמו אותו?
- שלום: בחזרה על המשאית.
- גלבוע: מה פתאום?
- שלום: לא קיבלתי, אמרתי להם שזו טעות.

- גלבוע: למה עשית דבר כזה?
- שלום: לא ידענו, זה בא פתאום. לא יכולת להודיע קודם?
- גלבוע: זאת לא הפעם הראשונה שאתם מחזירים דברים שאני מזמין. ביקשתי ממך לא להתערב לי בחיים, מה שיביאו רק תקבל. אתה מייקר לי את ההזמנה ועושה ממני צחוק... (כועס על האוכל) אין לזה טעם...
- שלום: (משתעל) יש כאן רוח, אולי תסגור את החלון.
- גלבוע: שמע, אבא, יש לך חדר, תסתגר בו, תסגור ותפתח את החלון כמה שאתה רוצה, אבל לא כאן בסלון ולא על חשבוני.
- שלום: (שלום משתעל) אתה רוצה להרוג אותי.
- (אירית נכנסת)**
- אירית: סידרתי את הכול עם העורך דין. קבעתי פגישה ביום שלישי בעשר בבוקר והפעם חובה לבוא.
- גלבוע: מה עם הרבנות?
- אירית: העורך דין יסדר, נצטרך לגשת אליו ביחד.
- גלבוע: ניפגש שם.
- אירית: מצוין, אני מקווה שהפעם לא תאחר.
- גלבוע: אני איחרתי פעם? (שלום משתעל)
- אירית: מה קרה?
- שלום: רוצים להרוג אותי.
- אירית: מי?
- שלום: (מצביע לחלון) החלון. (אירית ניגשת לסגור את החלון)
- גלבוע: אל תסגרי.
- אירית: אתה לא רואה שהוא סובל?
- גלבוע: אני יודע, גם אני סובל, מי לא סובל? (אירית סוגרת את החלון. בציניות) וואו... אישה חזקה.
- גבי: (נכנס עם העיתון) קניתי גם הוצאה שנייה.

- שלום: שוב מלחמה?
- גבי: שבעה מטוסים הופלו. (מגיש את העיתון לגלבו) ושניים משלנו.
- שלום: אמרתי לכם, עוד יספיקו להחריב את העולם.
- גלבו: אולי תכניסו אותו לחדר? אני רוצה לקרוא בשקט. (לגבי) תתקשר לחברה שישלחו את הארון בחזרה לפה, הנה מספר הטלפון.
- אירית: עוד ארון? חכה, גבי, אל תתקשר.
- גלבו: תתקשר אמרתי!
- אירית: אל תתקשר. מי צריך? אנחנו עוד נטבע...
- גלבו: (מפסיק אותה) ...את בין כה וכה עוזבת, אז מה אכפת לך?
- גבי: אז להתקשר או לא להתקשר?
- גלבו: להתקשר!
- אירית: אל תתקשר, אני עדיין גרה כאן! מי יודע, אולי אתה תעזוב?
- גלבו: אני? חחח... תתקשר!
- אירית: אל תתקשר!
- גלבו: כן!
- אירית: לא!
- (שניהם יחד)**
- גלבו: כן!
- אירית: לא!
- גבי: (מתפרץ) שיגעתם אותי, אז כן או לא?
- גלבו: תתקשר ומיד!
- אירית: איפה תעמיד אותו?
- גלבו: בחדר שלך.

- אירית: זה עדיין החדר שלי ואני לא מרשה לך... (נועלת את הדלת שלה)
- גלבע: לא תרשי לי? (מנופף בצרור מפתחות) הצחקת אותי חחח... (צוחק ויושב לקרוא)
- גבי: (בטלפון) הלו... שלום... אבא שלי הזמין ארון ובטעות נשלח אליכם בחזרה... גלבע... כן... בהקדם... לא חשוב. העיקר שיגיע, הוא ישלם, כן... נהיה בבית, שלום. (בשמחה) סוף סוף קיבלתי תאריך סופי לגיוס, בעוד חודשיים בדיוק אני חייל. (פותח רדיו. שיר מתנגן)
- גלבע: סגור את המכשיר הארור הזה, אתה לא רואה שאני קורא?
- גבי: נשמע מה אומרים בחדשות.
- גלבע: אני לא רוצה לשמוע חדשות, אני רוצה שקט!
- גבי: שבעה מטוסים הופלו...
- גלבע: אני רוצה שקט!
- אירית: מה יש לך נגד הבן? כל מה שהוא עושה לא מוצא חן בעיניך, אז סגור את עצמך בחדר ותגמור אחת ולתמיד עם כל הרעשים שמפריעים לך. כאן לכולנו יש זכות קיום. מותר לו להכניס קצת חיים לבית המריבות הזה. כל יום אתה רק נותן פקודות. נמאס לנו לשמוע את אותו פזמון כמו תוכי שלא מפסיק לצייץ "שקט שקט, תפסיק... שקט שקט, תפסיק..." ככה כל היום, די אפשר להשתגע, נמאס.
- גבי: טוב, אני אדע כבר מה לעשות. יום אחד אתה תצטער על הכול, יבוא יום שתחפש אותי ולא תמצא!
- גלבע: סתום את הפה! פרעוש פשוט ג'וק, הייתי צריך להכות אותך על דיבורים כאלה חצופים, אני אבא שלך!
- אירית: להכות? על גופתי המתה.
- גבי: נו נראה אותך מכה, (בלעג) אבא...
- גלבע: שתוק כבר!
- גבי: אני לא אשתוק! תרביץ... אני לא מפחד ממך ואני אגיד לך ישר בפרצוף. אתה, מי אתה בכלל? אתה בסך הכול אבא, ממך לא קיבלתי כלום, אפילו לא חיבוק! כלום! כי אתה

כלום. נמאסתם עלי שניכם עם כל המריבות המטופשות שלכם, מהיום והלאה אני זר בבית, וכדאי שתדעי שאת לא טובה ממנו. זה שבמשך כל השנים נכנעת לכל מה שהוא רצה ועשה הופך אותך לשותפה שלו. (אורית מתקרבת לגבי. גבי עוצר בעדה בתנועת יד) עכשיו כבר מאוחר להתקרב. שניכם הורים לא מוצלחים, גידלתם פחדן שכל החברים צוחקים עליו. תגידו לי דבר אחד טוב שקבלתי מכם, אחד! אתם לא אנשים טובים כדי להפוך אותי לאיש טוב. (בלעג) זוג מוצלח ביותר, תחליטו כבר אם אתם רוצים להתגרש או לשלום בית, פשוט נמאסתם עלי!

גלבוע: מורדים אני מגדל בבית... (ניגש להכותו)

אירית: (עומדת בניהם) תצטרך להרביץ לי קודם.

גלבוע טוב זוזי, אני לא אגע בו, מבטיח. אז מה? זה מה שלמדת? שפוך גם את התחתית, קדימה שפן... (מתכוון לאגרוף) שפוך כפוי טובה... קדימה שפן תרים ידיים פחדן.

בזמן שהם מתאגרפים. אירית מכה באגרופיה על גבו של גלבוע וצוחקת. גבי מתאגרף ללא חשק ובסוף הוא חוטף אגרוף

גבי: יש לך מזל שאתה (בלעג) אבא שלי, אחרת הייתי מחזיר לך אחת כזו... אתה מנסה להיות ראש המשפחה בכוח, אבל אתה אבא כישלון.

גלבוע: אתה בטח מה זה רוצה להכות אותי, אז בבקשה... (מגיש לו את הפרצוף) אתה לא יכול, ולמה? כי אתה פחדן, ואת זה אתה אמרת שפן פחדן עלוב!

שלום: (בכעס ובהרגשות) גלבוע מספיק! (אחרי שתיקה) אולי נשתה כוס תה?

גבי: (מתכוון לצאת, אירית מונעת ממנו) תני לי לצאת.

אירית: לאן אתה רוצה ללכת?

גבי: אני לא יכול לנשום, אין לי חמצן ביניכם, אתם נותנים לי הרגשה של פחד וחרדה.

גלבוע: עוף מפה, יבחוש, צאת והתפזר לכל הרוחות, אין לי בן.

שלום: גם לי אין בן.

גלבוע: (לגבי) אם אתה הולך, אתה לא חוזר לפה. (בדוברו הוא נסוג לאחור ועולה על כיסא, כאילו פוחד מעצמו) מהיום והלאה אני לא רוצה לראות אותך, שלא תעז לדרוך בבית הזה יותר, אל תפנה אלי בשם אבא, אני לא צריך בן כמוך, (צועק) אני לא אבא שלך יותר, בן כלב, צא מהבית!

אירית: (במצב רוח מרוממם) אתה יכול לרדת מהכיסא כי מה שאני עומדת לספר לך, זה משהו שמזמן היית צריך לדעת ואני כל הזמן דחיתי ודחיתי ולבסוף החלטתי... (מעבר חד) תפסיק להשלוח את עצמך בקשר לאבהותו של הילד.

שלום: אולי נשתה כוס תה?

גלבוע: (שנשאר על הכיסא, מזועזע, מתנדנד וכמעט נופל) שתוק, זקן ארוך! (לאירית) מה פירוש?

אירית: גבי לא הבן שלך.

גלבוע: (יורד מהכיסא. יוצא לו גמגום) ל...ל...למה את מכוונת?

אירית: דיברתי ברור.

גלבוע: את צוחקת עלי? גבי הוא לא הבן שלי? איך זה יכול להיות? הוא כן הבן שלי, אני גידלתי אותו בשתי ידיים אלה לתפארת מדינת ישראל... הרי את, עם הפה הגדול שלך לא היית מסוגלת להסתיר דבר כזה כל כך הרבה שנים. אם כך מי אביו?

אירית: לא תוכל לעשות כלום לאביו, כבר עשו לו.

גלבוע: אני צריך לדעת לא?

אירית: אביו נהרג במלחמה (צוחקת בעצב).

{גבי יוצא כעוס בטריקת דלת}

שלום: לא היית צריכה להפגיז בנוכחותו של הילד.

אירית: הגיע הזמן ששניהם ידעו.

גלבוע: ומה עם הילד שלי?

אירית: איזה ילד?

גלבוע: הילד שלי!

אירית: אתה לא מסוגל להוליד, (מכאן והלאה תוך כדי דיבורה היא מתקרבת אליו לאט ולבסוף היא תופסת לו באשכים. שלום מגיב בשקט) אין לך כוח גברא, הזרע שלך מת, יבש, אין בו חיים.

גלבוע: (מבולבל) איך ייתכן... את... את... היית בהריון לפני מספר שנים והתביישת ללדת, אי... תעזבי זה כואב... (תגובה של שלום שמרגיש את הכאב)

אירית: זה כואב? ומה שאתה עושה לנו לא כואב? (מרפה מאשכיו)

גלבוע: זוכרת שעשית הפלה?

אירית: גם זה היה מקרה.

גלבוע: איזה מקרה.

אירית: גם זה לא היה ממך, אתה עקר...

גלבוע: (בשוק) לא ממני? ממי?

אירית: אנחנו נפרדים וזהו, אי אפשר לתקן, ככל שתדע פחות יהיה לך...

גלבוע: יש עוד דברים? תשפכי כמו הבן שלך, זונה.

שלום: יום השופכין...

גלבוע: וגבי... הבן שלנו ידע כל הזמן?

אירית: הבן לא שלנו, הוא הבן שלי בלבד והוא לא ידע. יותר אני לא רוצה לדבר על זה.

גלבוע: (פונה לשלום) ואתה ידעת כל זמן ושתקת?

שלום: (מהנהן בראשו)

גלבוע: למה לא סיפרת לי? אני הבן שלך.

שלום: פחדתי ממך.

גלבוע: אבל אני הבן שלך, לפחד ממני?

שלום: כבר שנים שאנחנו בסכסוך, שנים לא אמרת את המילים "אני הבן שלך". (פונה לאירית) ואת לא היית צריכה לזרוק בפני הילד ולא במצבו הנוכחי. אתם הרסתם אותו,

שיחקתם אתו כמו במריונטה, במקום לעזור לו לפתוח דלתות סגרתם אותן, נעצתם עיניים מבקרות בכל מה שעשה. אתם הטעיתם אותו. במשך שנים החזקתם אותו כמשרת בבית עוד מאז שהיה ילד קטן, אם זה בגיהוץ, שטיפת כלים, צחצוח נעליים ועד שטיפת רצפה, לעוזרת בית היה... מזל שלגהץ לכם את התחתונים לא נתתם לו לעשות.

גלבוע: ואתה לא הפכת אותו למסז'יסט פרטי שלך? כל יום...
(מדגים עיסוי)

שלום: איך אתה לא מתבייש להעליב את העצמות היבשות והכואבות?

גלבוע: תגיד לי רק למה לא התערבת?

שלום: גבי מתבגר מיום ליום ואתם נעשים ילדים מיום ליום, תתביישו לכם!

גלבוע: אבל מה אתי? אין לי בן, צמחה לי זונה בבית.

שלום: תמיד דאגת לאינטרסים שלך, לא ראית מישהו אחר, אתה בישלת את הדייסה ואתה תאכל אותה, אגואיסט!

אירית: סבא, אני הולכת לחפש את הילד.

גלבוע: את לא הולכת לשום מקום. אתה, אבא הזקן והמתוק, מאשים אותי בחינוך בני שהוא בנה, ואת מי אני אאשים? אתה כליל השלמות, אתה שיודע לשופט לטוב ויודע כל כך הרבה על חינוך למה לא נתת לי זרע להוליד!

שלום: זה בידי? זה לא בידי.

אירית: אני לא מסוגלת...

גלבוע: את תקשיבי עד הסוף! חיית סקס צבועה.

אירית: ואתה טעות חמורה של החיים, אתה הולך ושוקע מיום ליום ורוצה לגרור אותנו אתך. אתה מזמן כבר לא בעלי, אין בינינו שום קשר אלא רשמי בלבד וגם הוא יתנתק בקרוב. (יוצאת)

גלבוע: הנה לך אישה שבראשה רק תאוות בשרים. מעולם לא אהבה אותי. אני אהבתי אותה, אבל בני אדם לא אוהבים שאוהבים אותם. הם שמים מסכות שקשה לדעת מהו פרצופם האמיתי, הנה אני גר עם אישה שלא הכרתי

באמת. אשתי הפכה להיות זרה ובלתי נסבלת. היום רק מתברר לי כמה אני מתעב אותה.

שלום: התחתנת מוקדם מדי ועד שתתפקח יהיה מאוחר מדי. משברים כמעט ולא ידעת. לא כל אדם זקוק למשברים שילמד את הלקח. אנחנו לומדים מהמשברים של אחרים. המודרניזציה מאבדת את צלם האנוש ושוקעת לתוך הרי געש. כשנולדנו לבשנו את עור האדם, וכשגדלנו, הפכנו לזאבים הטורפים זה את זה. את חשבון הנפש עשיתי כבר מזמן, אבל נענשתי ונשארתי בחיים כדי לראות אותך שוקע.

גלבוע: ילדים קטנים לא נותנים לישון, וילדים גדולים לא נותנים לחיות... המשפט הזה מוכר לך, (בלעג) אבא?

שלום: אנו נלחמים מלחמה גדולה על החיים, אבל אנחנו גם ערפדים המוצצים זה לזה את הדם והעיקר לעלות למעלה ובדרך לדרוס ולרמוס את החלשים מאתנו. מסתכלים על הבבואה שלנו ואנחנו לא מאמינים ומתפלאים, מי הבנאדם שעמד לפנינו כל השנים? (מניד ראש. פתאום פונה בקריאה לגבי) גבי אתה פה? איפה אתה? הלך... הוי, בני, החיים הם בגד עשוי קרעים וטלאים ואנחנו מנסים להתאים לעורנו... (צלצול בדלת) מי זה, גבי? (גלבוע פותח) גבי, זה אתה?

{שני סבלים נכנסים}

גלבוע: לא, אלה הסבלים הביאו את הארון.

ארקדי: שלום, אדוני, אנחנו לא סתם סבלים של החברה...

מוריס: (ממהר לתקן) מובילים של החברה בע"מ.

ארקדי: אנחנו ארקדי ומוריס, אני ארקדי.

מוריס: אני מוריס.

ארקדי: הבאנו את הארון.

גלבוע: מה אתם מחכים, תכניסו.

ארקדי: קודם צריך לבדוק איפה.

גלבוע: בחדר. (מצביע)

- מוריס: אני מקווה שיש הרבה מקום להרכיב אותו. (לארקדי) אני אלך לבדוק. (הולך לחדר)
- גלבוע: החדר גדול מאוד. העיקר שתכניסו אותו. אני כבר ארכיב אותו.
- ארקדי: אתה עצבני?
- גלבוע: לא, תשתו משהו?
- ארקדי: אחרי העבודה (צועק למוריס) מוריס, איך הגודל?
- מוריס: הרוחב בסדר, (חוזר) הגובה נראה לי בעייתי.
- גלבוע: הגובה בסדר גמור אני מדדתי כבר.
- ארקדי: אנחנו לא רוצים בעיות אחר כך.
- גלבוע: על אחריותי.
- שלום: (לגלבוע) קח אותי לחדר שלי, אני מרגיש קור.
- ארקדי: לך, תתחיל להביא את הארון. (מוריס יוצא)
- גלבוע: אתה מוכן לעזור לי להעביר את אבא שלי?
- ארקדי: אין בעיות ההובלה על חשבוני. (צועק) שלום, סבא, מה שלומך? איך הבריאות?
- שלום: אני זקן אבל לא חירש.
- ארקדי: חוש הומור אה? תיכף תהיה מבסוט כמו תינוק. (מרים את שלום בגסות) הופה... (לסבא) מה זה אתה קל כמו נוצה, לא נותנים לך אוכל? (מנענע אותו כמו שעושים לתינוק)
- גלבוע: לאט, זה זקן.
- ארקדי: אל תדאג, אני בעל ניסיון, אני מרים את הסבתא שלי כל יום. (גלבוע וארקדי יוצאים לחדר אחר)
- מוריס: (חוזר עם חלקים רואה שאין אף אחד) ארקדי... איפה נעלמת?
- ארקדי: תיכף, אני זורק את אבא שלו בחדר ובא...
- שלום: (שומעים חבטה, צועק) אהה... יימח שמך...
- גלבוע: זה בן אדם, בנאדם... לא חפץ.

ארקדי: (חוזר עם גלבוע) אני עושה ככה לסבתא שלי והיא נהנית וגם צוחקת. תגיד, אדון, למה אתם עושים עבודה כפולה, להביא ארון להחזיר ארון, להביא להחזיר, מה זה ככה היוו הזה?

גלבוע: זה היה בטעות.

מוריס: לנו זה לא משנה יותר עבודה - יותר כסף...

ארקדי: (קוטע אותו במבט ומסמן לו לצאת לעבוד) לנו זה לא משנה, יותר עבודה - יותר כסף. בוא תראה לו איפה אתה רוצה שישים.

מוריס (מתלונן לארקדי) אנחנו שותפים או לא? מה אתה נותן כל הזמן פקודות, גונב מילים שלי. אתה מתנהג כמו בוס עלי. אני בוס עלי כמו אתה בוס עליך... כל היום עומד ככה ומדבר. המקצוע שלך לא מוביל, המקצוע שלך לדבר... (מוסר חלק ויוצא)

גלבוע: לא צריך לריב, רק תשימו בחדר ליד ארון וזהו, הכנתי שם מספיק מקום.

ארקדי: (חלק של הארון בידו, הוא הולך ומיד חוזר) אדוני, תגיד, מה יקרה אם באותה שנייה כל האנשים בעולם ירביצו צעקה אחת גדולה (צועק) אהה...

גלבוע: (נרתע) לא... לא יודע.

מוריס: (נכנס. לארקדי) עוד פעם אתה שואל אותה שאלה טיפשית? וצועק ככה כמו משוגע?

ארקדי: זה לא שאלה טיפשית, זה חכם מאוד.

{מוריס מוסר לארקדי את החלק ויוצא, וכך חוזר חלילה, ההתרוצצות הולכת וגוברת כמו בהילוך מהיר. גלבוע מבולבל. מסיימים פתאום. גלבוע מוסר את הכסף במזומן}

מוריס: (פונה לגלבוע) יש לך חלב?

גלבוע: אני כבר אשים חלב בצירים?

מוריס: חלב בצירים? חח... בשביל להרגיע אותנו, תביא שתי כוסות, שלוש. (גלבוע יוצא)

ארקדי: בשביל מה לו עוד ארון? בחדר בקושי אפשר לזוז.

מוריס: אתה חושב שזה ארון אחרון?

ארקדי: מה פתאום, שכחת שהוא הזמין ארון מעץ מיוחד מחוץ לארץ שיהיה מוכן רק בעוד כמה חודשים?

מוריס: לא נורמלי.

ארקדי: גם אני חושב שהוא לא בסדר בראש, יש הרבה משוגעים במדינה.

מוריס: יותר מדי. מצדנו שיזמין עוד ועוד, העיקר שהוא משלם במזומן בלי קבלה, הלוואי שכווולם יהיו כאלה משוגעים.

ארקדי: כולם? השתגעת? מס הכנסה מיד יעלו עלינו...

מוריס: אז חצי מכולם.

ארקדי: תגיד, תהיה מלחמה?

מוריס: על מה אתה חושב? אתה מפחד?

ארקדי: אני? מפחד? חס וחלילה, תראה מה זה... (משוויץ ומראה את שרירי זרועו) תיגע... (קול בס) תיגע... אל תפחד (מוריס נוגע) כמו ברזל...

{גלבוע מביא שתי כוסות חלב}

מוריס: לחיים. (לגלבוע) אתה חושב...

ארקדי: (ממהר להמשיך את המשפט) ...שתהיה מלחמה?

גלבוע: מי יודע מה יהיה בסוף.

ארקדי: בוא נמשיך, תודה רבה.

מוריס: בוא, תודה להתראות. (יוצאים)

גלבוע: (לבדו) מלחמה, מלחמה... הלוואי שתפרוץ מלחמה.

גלבוע עושה קולות של צרור יריות מעבר < ליריות < מעבר למוזיקה.

אור יורד. חושך.

תמונה ב'
 גבי אורז תרמיל. שלום יושב על כיסא גלגלים. גלבוע עומד תקוע
 בחדר. אירית מתרוצצת הלוך ושוב, מביאה גופיות, גרביים
 ותחתונים...

שלום: למה מתרוצצים כל כך הרבה?

אירית: לא שכחת כלום?

גבי: לא.

אירית: יש לך הכול?

גבי: כן.

אירית: אתה בטוח שלא שכחת כלום?

גבי: לא שכחתי.

אירית: תתקשר ותכתוב בכל הזדמנות.

גבי: בסדר.

אירית: ואל תתנגד לשום דבר.

גבי: טוב, אני מוכן.

אירית: אתה בטוח שאתה לא רוצה שנבוא ללוות אותך?

גבי: מאה אחוז.

אירית: אז חכה עוד קצת יש לך זמן.

גבי: אני רוצה להקדים...

{אירית מחבקת אותו, גבי עומד אדיש}

גלבוע: (מוציא שטרי כסף) זה יעזור לך. אם יחסר לך אל תתבייש
 לבקש. והעיקר שתהיה צייתן ואל תשחק את הגיבור. קח
 זה מכל הלב.

גבי: יש לי מספיק. (ניגש לשלום) סבא.

שלום: אולי זאת הפעם האחרונה שתראה אותי. זכור, מי שמעז
 סופו לנצח. (מחבק את גבי חזק)

גבי: ואתה, סבא, אל תיתן למריבות לשלוט בבית. (נושק
 לסבא. אירית בוכה) את צריכה לשמוח, אני אהיה בסדר

ואוכיח לעצמי ולאחרים שאני קיים ושווה משהו. אין צורך ללוות אותי לדלת. (יוצא)

כולם: תשמור על עצמך. (שלום ממלמל. גלבוע יותר בקול. אירית בבכי)

{שתיקה ארוכה}

שלום: (שובר את השתיקה) תוציאו אותי למרפסת, הגיע הזמן לנאום.

גלבוע: זה לא הזמן לנאומים. למה הוא לא רצה שנלווה אותו ללשכת הגיוס?

אירית: אתה עוד שואל למה?

שלום: לא מעניין אותי, אני מרגיש צורך מידי לנאום ואני אנאם. אירית, תוציאי אותי בבקשה למרפסת. (אירית מוציאה אותו)

תמונה ג'

מרפסת, קדמת במה בצד. אירית ושלום.

אירית: אני רוצה לספר לך משהו.

שלום: אולי תדחי אחרי הנאום?

אירית: זה חלום שחלמתי.

שלום: חלום אני תמיד מוכן לשמוע קודם.

אירית: החלום היה מוזר, אני הולכת בודדה בערפל, רעשים מסביבי, אחרי ערפול ממושך בא קטע התבהרות. הכול היה שומם. עמדתי כולי מפוחדת וטועה. הסתכלתי למטה ולעיני נגלה גוף ללא ראש. נשימתו הייתה כבדה, חורקת וצורמנית והוא היה מונח על דגל. לא חלפו מספר שניות והדגל התחיל לעלות לאט יחד עם הגוף בתנועה סיבובית. שמונה סיבובים עשו ובתום הסיבוב השמיני התחילו לעלות למעלה כשמהירותם הולכת וגוברת בקצב מסחרר. פתאום, מתוך החשכה צץ לו הראש המנותק והתחיל לרדוף אחרי הגוף. מלחמה פרצה ביניהם כשהגוף מתחמק מהראש והראש מנסה להשיגו. מרוב מהירות התחילו לצאת ניצוצות כמו זרם ואחר כך עשן. הרחתי ריח מבחיל. ואני ככה עומדת למטה, רואה וצועקת הצילו.

התעוררתי בבהלה, מטושטשת ולא יודעת איפה אני נמצאת. הרגשה נוראית הייתה לי שלא עוזבת אותי עד עכשיו.

שלום: אה זה כלום, אלה רק מאוויים ודאגות לגבי, סימן שהוא יחיה הרבה זמן. (מכין עצמו לנאום) השליכו חבל והצילו את האנושות, הגנו על היופי, בוז לשחיתות, בוז למורדים, איפה הצעירים בימינו המחמיצים את חייהם? לצחוק על החיים במערבולת עכבישים... עזי המצח אל תקמטו את הפנים, תנו לבנים להוליד ילדים, תנו לתותחים את הגוף, קץ העולם בטירוף האדם, אתם מחכים למשיח? קודם עליכם לסלול את הדרך. הפסיקו לרחם על עצמכם. אני הגיע זמני להתנתק מן העולם הזה ואפסיק לזמזם, לא נשאר לי אלא למצוא מנוחה לנשמת... (משתעל) נתתי את... (משתעל חזק) את כאן אירית?

אירית: מה קרה, דווקא היית בסדר.

שלום: פנימה, אמשך בפעם אחרת, מתחיל להיות קר מאוד...

אירית: איך היית מפרש את החלום?
שלום: (תוך כדי שיעול) בהזדמנות אחרת... תכניסי אותי פנימה...

יוצאים מהמרפסת.

אור יורד.

תמונה ד'

סלון, אחרי כשישה חודשים.

גלבוע: (נכנס מבחוץ, במצב רוח טוב) דלת פתוחה? מוזר, יש מישהו בבית?

{צלצול טלפון. אירית נכנסת מחדרה. שלום מחדרו. גלבוע מקדים אותם ומרים את השפופרת}

גלבוע: (בטלפון) הלו... מדבר... (מסמן לאירית שלא. כועס בטלפון) אני יודע שאמרתם שייקח זמן, אבל לא ככה... כן אבל הפעם הגזמתם... אני יודע שאני לא היחידי שמזמין מחו"ל... (מתפרץ) אל תגיד לי תחכה, אני מחכה חודשים לארון הזה... הבטחתם... אז מה אם הוא מעץ מיוחד? את זה ידעתם מלכתחילה. תגיד לי אתם חברה רצינית? מי? תביא אותו... ארקדי, שלום נו... אבל תגיד מה קורה?...

- אז למה הוא לא אומר מהתחלה שאתם בדרך? הוא צחק?
 יופי נורא מצחיק. תזכור לספר את הבדיחה לקליינטים...
 כן... אותן המידות... הבית לא גדל מאז... כן אותן
 המידות... סבא בסדר... הוא עדיין חי, חי! (מנתק ופולט
 קללה שקטה)
- אירית: חשבתי שזה היה גבי, שמת לב שדווקא בצבא גבי מסתדר
 מצוין. יש לו מלא חברים, הוא הפך להיות מנהיג עצמאי
 והוא אפילו לא ממהר לבוא הביתה. אני ממש גאה בו.
- גלבוע: בגילו מסתגלים מהר מאוד לתנאים, יקירתי.
- אירית: כל כך לא מתאים לך לקרוא לי "יקירתי".
- גלבוע: אני מנסה להיות חביב וטוב לב.
- אירית: אני מעדיפה שתהיה אמיתי ומציאותי. כך אקבל אותך
 יותר.
- גלבוע: אני משתדל להמתיק את היחסים בינינו ואת באה
 להחמיץ.
- שלום: לא צריך על כל דבר להתווכח. (משתעל חזק)
- אירית: (לשלום) להכין לך לשתות?
- גלבוע: אני לא מבין למה אתה לא לוקח כדורים.
- שלום: כל החיים השתדלתי להימנע מכל הזבל הזה. בכל פעם
 שניסיתי גרמו לי לבחילות, עצירות, שלשול, סחרחורת,
 חולשה, בקיצור כל מה שכתוב בתופעות הלוואי נפלו עלי.
 (משתעל באיפוק)
- גלבוע: אני לא רוצה להסתיר ממך דבר, היום סוף סוף מגיע
 הארון.
- אירית: מי צריך את כל הארונות האלה?
- גלבוע: את לא חושבת שהארונות מכניסים חיים ויופי לחדרים?
 לדעתי הם הופכים אותם לציוריים.
- אירית: הם עומדים כמו ציוריים ריקים. (צוחקת)
- גלבוע: את יודעת מה זה כשיעמוד הארון כאן? (מצביע) זה יהיה
 בלתי רגיל.
- אירית: תהיה הגיוני, לא תמיד הבלתי רגיל הוא הנכון.

- גלבוע: הבלתי רגיל הוא רגיל, כשם שהבלתי אפשרי הוא אפשרי.
- שלום: אתה מציף אותנו בארונות, אפשר לחשוב שכאן נגרייה לארונות מתים... (מרגיש שאמר משהו שיכול לפתוח פה לשטן. יורק שלוש פעמים) טפו... טפו... טפו...
- גלבוע: וזה מפחיד אותך? בסוף כולנו ניכנס לתוכם כשעפר מכסה אותנו, והם מגנים ממקורו האכזר של הנשר, שם למטה תולעים יאכלו אותנו ומלמעלה תנוח לה מצבה. יבכו עלינו ידידים "אם נשאר כאלה" ואחר כך ישכחו אותנו.
- אירית: אושש, עזוב את המתים, מילה זו מעבירה בי צמרמורת.
- גלבוע: מה הסיבה, יקירתי?
- אירית: החלום שחלמתי על מוות לפני מספר חודשים לא מרפה ממני.
- גלבוע: את רואה, המוות בא אלינו בחלום ובסוף משיג אותנו במציאות.
- שלום: תגיד לי, מה קורה לכם? אתם לא יכולים רגע אחד...
- גלבוע: פקח יושב בינינו.
- אירית: (לשלום) הוא בכוונה מציק, לבדוק את גבולות הסבל שלנו.
- גלבוע: אני? מציק? את יודעת מה מציק ומטריד אותי?
- אירית: אותך מטריד משהו?
- גלבוע: היום נוכחתי לדעת שאם גבי כפי שאת אומרת: "יש לו מלא חברים והוא אפילו לא ממהר לבוא הביתה", שכחת להוסיף **ולא מצלצל** אלינו הרבה זמן, סימן שאין לו יותר רגש אלינו.
- אירית: אולי אליך אין לו רגש, אבל אלי יש.
- גלבוע: את לא מוכרחה לעקוץ.
- שלום: מה שמדאיג אותי, כשהנשמה ניתקת מהגוף ועולה למעלה, האם כבר שם מיד וללא חיפושים תפגוש את כל מכרינו? או שתצטרך לנדוד תחילה... סליחה טפו... טפו... טפו...
- גלבוע: אנחנו חיים את אלה שכבר מתו.

- שלום: אתה חושב שפסיה אמך מצאה משכן?
- גלבוע: ייתכן שנכנסה לגוף של בעל חיים, כלב, חמור, שפן... מי יודע...
- שלום: (באושר) אז יכול להיות שהיא פרח...
- גלבוע: בגינתו של השכן ואתה משקיף עליה מבעד למרפסת.
- שלום: כנראה זה מה שמושך אותי לנאום במרפסת.
- גלבוע: אולי היא הפרח שקטפו ואתה הנחת על קברה.
- אירית: (בכעס לגלבוע) די! אתה חיקוי בלתי מוצלח למציאות. תגיד לי מי ינצח על תזמורת הארונות שהזמנת? אתה לא חושב שזה בזבז מקום וכספים?
- גלבוע: מוטב לבזבז מאשר להתבזבז.
- אירית: אני מתבזבזת.
- גלבוע: ככל שאת מזדקנת יותר את מרגישה את עצמך צעירה יותר.
- אירית: נכון, והרבה צעירים נמשכים אלי.
- גלבוע: אם בנך לא היה בנך היית שוכבת אתו.
- אירית: איך יצאת כזה חולני? איך כל הרוע הגיע אליך?
- שלום: אתם מסתבכים בקורי עכביש.
- גלבוע: להוליך אותך למרפסת?
- שלום: יש לי ידיים ללכת...
- גלבוע: בסוף אתה תקבור אותנו ואני אשלם את החשבון.
- שלום: אתה מומחה לתשלום ארונות.
- גלבוע: הכסף רודף אותנו גם לאחר המוות.
- אירית: איך שאתם נהנים לדבר על מוות, אני יוצאת.
- {בדיוק כשאירית עומדת לצאת הטלפון מצלצל. אירית נעצרת לשמוע}**
- גלבוע: הללו? ... כן... כן... נו, תיכנסו...

- אירית: מי?
- גלבע: לא בשבילך... (אירית יוצאת. לשלום על אירית) זאת תוצאה של אהבה שנזרעה בקיץ.
- שלום: הספקתי להכיר הרבה ניצוצות על הארץ, אבל אתה הניצוץ המשוגע ביותר. אני לא יודע איך זה שאתה הפכת להיות אתה מה שאתה...
- גלבע: הבדידות משגעת, יוצרת סבכים פנימיים. הנה אתה ואני שכל אחד מאתנו מאמין באדם ונשאר ללא אדם...
- {צלצול בדלת. שני הסבלים נכנסים מבלי שיחכו שיפתחו להם כשחיוך על פניהם}**
- ארקדי: שלום, לא רצינו שתהיה אי הבנה. ראינו את אשתך והיא אמרה להחזיר את הארון ושאתם לא צריכים אותו.
- מוריס: אבל בגלל שאתה מחכה לארון הרבה זמן, אז בכל זאת נכנסנו לשאול אם אתה מוותר על הארון והכסף, או להמשיך להביא.
- ארקדי: לנו לא משנה, אתה שילמת כבר הכול.
- גלבע: אני אומר מה לעשות, אתם מקבלים כסף ממני, אז אתם תשמעו בקולי בלבד.
- מוריס: אז להביא?
- גלבע: להביא.
- ארקדי: איפה אתה חושב להעמיד אותו הפעם?
- גלבע: כאן.
- מוריס: אתה חושב שזה בסדר כאן, בסלון?
- גלבע: אל תהיו יועצים טוב.
- ארקדי: להיות סבל זה לסבול...
- מוריס: (נכנס לדבריו) ...מובילים.
- ארקדי: (מתעקש) אנחנו סבלים!
- מוריס: (מתעקש, בשקט כמעט לעצמו) מובילים.

ארקדי: אנחנו כל היום סוחבים ארונות? אנחנו סבלים. (מוריס שוב ממלמל "מובילים". לגלבע) אם אלה היו לפחות ארונות מתים היה משתלם יותר חחח... להתעסק עם מתים זה עסק טוב ומכניס.

גלבע: וככה אין לכם פרנסה?

ארקדי: יש, אבל בזמן האחרון יש יותר מתים ואני מת על כסף.

מוריס: השכן שלי הוא אדם קצת דתי ונותן כבוד למתים. הוא עושה ארונות מתים. הוא ספציאליסט גדול, כשאני שואל אותו "איך העבודה? הוא עונה: "ברוך השם יש עבודה, אף פעם לא יהיה סוף, חיים טוב ממתים".

ארקדי: ואם אין מספיק מתים, קורה שעונה חלשה?

מוריס: אף פעם הוא לא עשה שביתה, אבל יום אחד הבן שלו נהרג בצבא והוא הת...קע...קש (מתקשה במילה. ארקדי מתקן ל"התעקש") לעשות לו ארון, היה בלגן, בצבא לא רצו, בסוף כן רצו וכה וכה ארונות שהוא יעשה וככה וככה ארונות בחינם. הייתם צריכים לראות אותו איך הוא עבד, כמו חמור, הכול עשה עם דמעות...

גלבע: טוב, באתם לדבר או לעבוד? איפה הארון?

מוריס: מחכה בחוץ שנכניס אותו. אנחנו כבר מכניסים... בוא, ארקדי. (הולכים)

גלבע: תעמידו אותו איפה שקבענו, אני אהיה בחדר... כשתסיימו תקראו לי... (יוצא)

ארקדי: (בקול) מוריס...

מוריס: (מסלסל את המילה) מ...ה?

ארקדי: תדחוף, לא לחלום.

מכניסים את הארון שהוא מוצב על גלגלים. ארון שתי דלתות ותאים נפרדים

ארקדי: תדחוף, לא הכול עלי...

מוריס: (עוצר לרגע) ארקדי, באמת די להיות בוס, אני דוחף אתה לא מושך, באמת נו... (חוזר לדחוף) שתיים שלוש... תיסע ימינה, ימינה לא שמאלה.

ארקדי: (עוצר) מה שמאלה? זה ימינה... זה שמאלה...

מוריס: (שעומד מולו מראה את השמאל שלו) לא, זה שמאלה...

ארקדי: (מדגיש צד ימין שלו) זה שמאלה וזה ימינה... (מוריס עושה תנועה להמשיך) טוב תמשיך... זהו, תעצור סטופ! לך משם תראה אם זה עומד איפה שהוא רצה...

{מוריס הולך ועומד ועושה תנועות כמכוון מטוסים}

ארקדי: מה אני טייס מטוס שאתה עושה לי ככה ככה?

מוריס: תזיז ימינה, לא שמאלה... לא מהר לאט... לאט תחזור אחורה...

ארקדי: אתה רוצה לשגע אותי? בוא נתחלף.

{מתחלפים ביניהם, אך לא מזיזים כלום}

ארקדי: בול, תעצור. (מנגבים זיעה ונועלים את גלגלי הארון)

מוריס: הוא כבר נתן לך את כל הכסף של ההובלה?

ארקדי: במזומן... וישר לקופה של הילדים...

מוריס: (צוחקים) איך אנחנו דופקים את מס הכנסה... בוא נעוף מפה מהר...

ארקדי: (קורא בקול) מר גלבו... אנחנו סיימנו... הולכים...

מוריס: להתראות... יצאנו...

ארקדי: (בקול בס) ביי...

{צלצול בדלת. ארקדי הולך ופותח. עומד ומהנהן בראשו, רץ לדלת גלבו}

ארקדי: (בקול) אדוני... יש שני אנשים בדלת. (גלבו נכנס לסלון) אני חושב שהם שני קצינים מהצבא בדלת... (למוריס) הם לא נראים לי...

{גלבו ממהר לדלת. לא רואים את הקצינים. רואים רק את גבו של גלבו עומד מולם ומהנהן ואחר כך תופס את ראשו וקופא במקומו. הדלת נסגרת ואחרי מספר שניות נפתחת שוב. בפתח אירית המומה}

אירית: (נכנסת) מה קרה... מי אלה היו? למה לא הכנסת אותם...

{גלבו עושה מספר צעדים ממנה ולא עונה}

אירית: למה אתה לא עונה לי...

גלבע: גבי...

אירית: (אירית פורצת בזעקה קורעת לב) לאאא...!

ארקדי ומוריס לא יודעים מה לעשות, מסתכלים על גלבע ולבסוף מתקרבים לעזור לאירית לקום ואז כולם קופאים. אור יורד.

מערכה שנייה

תמונה א'

אותו מקום, אחרי כחודשיים, גלבע מנקה ומבריק את הארון. מצמיד לו נשיקה.

גלבע: (מדבר לארון) אתה רוצה שאמשיך כך כל היום? (מחכה לתשובה) נהנה מה? ארון ממזר. אני מדבר אליך אתה שומע אותי? יפה, אני מבין שאתה מקנא באחיי שנמצאים בחדרים, להם שקט ואתה בודד... אבל אל תדאג אתה לא תהיה לבד, יהיה לך בן זוג, או בת זוג, חחח... היית פעם עץ חי ומיוחד, והיום אתה עץ מעובד ומיוחד. אני שומר עליך מפני תולעים שלא תירקב. את אותו טיפול אני מבקש ממך, תעמוד על כך שאקבר בתוכך (מצמיד אוזן ומחכה לתשובה). אירית נכנסת בלבוש אחר) נו, מה אתה אומר? אתה לא יכול להבטיח... אתה ארון בגדים... הבנתי...

אירית: גלבע, מה אתה עושה?

גלבע: את יודעת שלארונות ולבני האדם יש מכנה משותף? את לא יודעת? שניהם נאכלים על ידי תולעים. גם הוא אדם בצורת ארון.

אירית: די עם השטויות שלך, מה אתה עושה לו?

גלבע: אני נותן לו ברק נגד עין הרע. תסתכלי עליו... שמונה חודשים עומד כאן, בדיוק מאז שהודיעו לנו שגבי נפל בקרב (טופח על הארון). מזל שהרגשתי שחסר לו משהו, את רוצה לדבר אליו?

אירית: ממש לא.

גלבע: רוצה לשמוע אותו מדבר?

- אירית: ממש לא.
- גלבוע: בואי תנסי.
- אירית: אני לא רוצה.
- גלבוע: תיכנסי לתוכו ותביני בדיוק למה אני מתכוון.
- אירית: אין לי זמן למשחקים.
- גלבוע: מה יש לנו לעשות, אנחנו לבד. רק ניסיון קטן כדי שתיווכחי לדעת עד כמה הוא קיים ונושם. את בטח חושבת אותי לבלתי שפוי, אבל אני בהחלט נורמלי.
- אירית: אני לא רוצה לנסות, אני מאמינה לך.
- גלבוע: את לא מאמינה את משקרת. זה המקום המרגיע והמעורר ביותר את הדמיון. מכאן יוצאת היצירה המפליגה לאין סוף, בבקשה... הארון ואני מזמינים אותך להיכנס לחוויה נפלאה... (מסמן להיכנס)
- אירית: (משתכנעת ובחיוך) אבל אל תסגור את הדלת. (נכנסת)
- גלבוע: נו... איך זה להיות בפנים, קריר, נעים ושקט, נכון? אמרתי לך, וזה עוד כלום כשתעצמי את העיניים עולם אחר יתגלה לך. עכשיו עצמי את העיניים ותתחילי להתרכז בתוך עצמך.
- אירית: אני מפחדת, גלבוע.
- גלבוע: ממה? מהארון? אני כאן, אני אציל אותך.
- אירית: תבטיח להשאיר את הדלת פתוחה.
- גלבוע: בטח, איזו שאלה. אגלה לך סוד, כדאי לך להיות רגועה ולא לעצבן את קירות הארון, אחרת לא יוכלו להיענות לך... עכשיו עצמי את העיניים בריכוז, תקשיבי לנשימות... לזרימת הדם...
- אירית: (עוצמת) אבל אל תסגור.
- גלבוע: תתחילי לדבר אל קירות הארון, תגידי להם: **קירות קירות, אני שלכם, תעשו בי כרצונכם**, וכל זה בתנועה סיבובית.
- אירית: "קירות קירות אני שלכם..."

גלבוע: יפה מאוד. הנה, את רואה שזה פשוט? עכשיו להסתובב, ותגידי את זה באמת, בחשק, יותר רצון... (תוך כדי דיבור סוגר את הדלת בשקט) את חייבת לשכנע, להאמין, ואז תתגלה היצירה הנעלה.

{שומעים את אירית ממשיכה לדבר בקול רם. לפעמים קולה הולך ונעשה יותר עמום. גלבוע מתחיל להסתובב מסביב לארון כמנסה להלהיב אותה ואת עצמו}

גלבוע: זה לא משכנע, יותר אמיתי... קירות קירות, אני שלכם... יפה מאוד, את מתקדמת, ועכשיו ללטף את הקירות באהבה וברוך, כמו תינוק, התינוק שלי, את הילד שלי. (שתיקה. עוצר ומחכה בדריכות לתשובה) נו... התחיל משהו?

אירית: לא, רק חושך, הראש מסתובב לי, בא לי להקיא... איפה הדלת?

גלבוע: חפשי אותה.

אירית: אתה נעלת אותה, שקרן רמאי.

גלבוע: אנסה לעזור לך, באיזה כיוון את עומדת?

אירית: הקול שלך נשמע בצד שמאל, אבל אין דלת.

גלבוע: (מסתובב) תנסי להתרכז ובלי פניקה, אחרת תתבלבלי, רק בדרך האמת תצליחי לצאת.

אירית: אני נחנקת.

גלבוע: את נחנקת, בגלל שאת לחוצה ומשקרת.

אירית: תפתח אני אומרת לך!

גלבוע: את צריכה למצוא את עצמך, אחרת לא תגיעי לשלמות. אני מחכה. (מתיישב ומפזם נעימה)

אירית: (בכעס) אבל אני לא מוצאת אותי!

גלבוע: את חייבת לדעת מי את...

אירית: מצאתי!

גלבוע: (מזנק ממקומו) את עצמך?

אירית: את הדלת.

- גלבוע: זה בלתי אפשרי, את חייבת למצוא קודם את עצמך.
 אירית: היא נעולה.
- גלבוע: גם את נעולה, תפתחי את עצמך והדלת תיפתח.
 אירית: היא בצד הזה. (דופקת)
- גלבוע: זה לא הצד הנכון.
 אירית: חולה מתועב, תפתחי את הדלת!
- גלבוע: אם תמשיכי לקלל ולהתפרע אני עוזב אותך והולך.
 אירית: טוב טוב חכה.
- גלבוע: את אוהבת אותי?
 אירית: כן, בטח.
- גלבוע: (צוחק) השקר מדבר מתוך הארון.
 אירית: אני אוהבת אותך.
- גלבוע: אסור לשקר בתוך הארון.
 אירית: אני אוהבת אותך באמת.
- גלבוע: תישבעי לי ביקר לך.
 אירית: אני נשבעת בגבי הבן שלי.
- גלבוע: בשבועה הזאת אני לא מאמין, היא כולה שקר, מזויפת, לא קיימת.
 אירית: לא אוכל לחיות בלעדיך.
- גלבוע: לא משכנע. תהיי שקטה ותנסי שוב לזרוק חצי ריכוז לתוך עצמך. (שתיקה) לפני שאת פוקחת את העיניים את צריכה לרדת על הברכיים, על ארבע כמו, זיקית... ירדת? (מחכה קצת, שומע את אירית אומרת "כן" ופותח את הדלת. אירית על ארבע) או... הנה החלפת צבע... עכשיו לזחול החוצה... (אירית זוחלת) עכשיו את זיקית מאולפת... (מסובב אותה בחדר) לא לקום... קדימה אלי... שמאלה... ימינה...
- אירית: עצמות הברכיים כואבות לי, אני מרגישה שהן מרוסקות. (מנסה לקום)

- גלבוע: אל תנסי לקום בכוח.
- אירית: אני לא יכולה יותר.
- גלבוע: את מאולפת אסור לך להתנגד, כוח הכניעה גובר על כוח ההתנגדות. החוק אומר זאת.
- אירית: איזה חוק?
- גלבוע: החוק שלי.
- אירית: אם גבי היה בחיים הוא לא היה מרשה לך ככה להתעלל בי.
- גלבוע: הוא מת, איננו, אני ירשתי את מקומו, אני הבן שלך עכשיו! הבטחת לשמוע בקולי... הבטחת נכון?!
- אירית: עזור לי לקום.
- גלבוע: תבקשי כאילו הייתי הבן שלך.
- אירית: בני, עזור לאמא לקום. (גלבוע עוזר לה) הברכיים נפוחות.
- גלבוע: תחזיקי מעמד, מעכשיו לשנינו יש בן חוקי וזה אני! אני בעלך בנך, אני אביו של עצמי, סוף סוף הצלחתי להוליד, כמה אני מאושר (מתחיל לנשק את עצמו) עכשיו תורך, תני לבני נשיקות.
- אירית: (מנשקת) ותהיה ילד טוב ותשמע בקול אמא.
- גלבוע: איזה שם ניתן לו? אנחנו נחנך אותו אחרת. (שניהם מתחילים להתלהב)
- אירית: נלמד אותו לחיות ולא ללכת ולהיהרג במלחמה מטופשת.
- גלבוע: אנחנו בעלי ניסיון, אבל קודם אנחנו צריכים לשכוח את גבי, אחרת יהיה קצר, לכי להביא את תעודת הפטירה.
- אירית: בשביל מה?
- גלבוע: היא נמצאת בארון מספר שתיים בחדר מספר אחד במגירה העליונה הקרובה לשמים.
- אירית: למה?
- גלבוע: צריכים לשרוף אותה, אנחנו לא צריכים זיכרונות של מוות, (בפאתוס) אנחנו רוצים חיים, חיים! אני אומר!

- אירית: לפחות תשאיר לי כמזכרת אחת ויחידה ממנו.
- גלבוע: קבענו בלי מזכרות, חייבים לשרוף. נעשה לתעודה לוויה מקסימה ויחד באותה הזדמנות נעשה מסיבה לאבהותי, היום נולדתי בני.
- אירית: צריך להשאיר מסמך שיוכיח לבן שלנו המשותף, שזה אתה, ולהראות לו שהיה לו פעם אח גדול והוא מת למען המולדת.
- גלבוע: הוא לא היה בני, אבל אני בני החוקי... לכי להביא קערה עם אש ואת תעודת הפטירה, זאת הפעם האחרונה שאני מבקש. (אירית יוצאת)
- גלבוע: הוצאת תעודת הפטירה להורג בשריפה חייבת להיות מושלמת, אח... איזו הרגשה של אושר נשפכת עלי, יש לי בן והוא שלי, צמוד אלי לכל מקום, אני שומר עליו והוא שומר עלי, בן נאמן, שיא השלמות, נאמנות ואהבה כזאת עוד לא ראיתי, אקרא לו בשם "נצח". (חושב) לא, אקרא לו בשם "נאמן" (מרוצה) שם מושלם.
- אירית: (נכנסת עם קערה דולקת) איפה לשים?
- גלבוע: פה במרכז. מצאתי שם.
- אירית: איפה מצאת?
- גלבוע: לבן שלנו נקרא "נאמן". אפשר להתחיל, אבל קודם צריך ליצור אווירה מתאימה. כבי את האור כדי שתתקבל תמונה אינטימית יותר.
- (אירית מכבה את האור. חושך, רק האור שבקערה דולק. שניהם עומדים מאחורי הקערה הבוהרת. אירית מוסרת לגלבוע את תעודת הפטירה. עומדים דוממים... גבי נכנס בשקט מבלי שישגיחו בו ועומד ביניהם. גלבוע שורף את התעודה, עם שריפת התעודה גלבוע מתחיל לומר קדיש... גבי מושיט ידו אל מכסה הקערה ומכבה בה את האש. חושך מוחלט)**
- אירית: מה קרה לאש?
- גלבוע: כבתה פתאום.
- אירית: מה הסיבה?
- גלבוע: אין רוח.

- אירית: איך כבתה לבד?
- גלבוע: לכי להדליק את האור.
- אירית: לך אתה, אני מפחדת.
- גלבוע: אני לא יכול, מישהו מעכב אותי.
- אירית: מי?
- גלבוע: (בפניקה) שמע, עזוב אותי, עזוב אותי... עזוב... זה "נאמן" הבן שנולד. שמע, בן, עזוב אותי... ילדתי מפלצת... מפלצת, מה אתה מנסה, (בהיסטריה) אירית... אירית... תדליקי את האור מהר...
- {אירית רצה ומדליקה את האור. גלבוע על הרצפה בועט כמו מקק על גבו. גבי עומד ובידו חבל, בלבוש צבאי מאובק ומרושל, עם תרמיל, צועד צעד לכיוון גלבוע. גלבוע בורח לאחור בתדהמה, אירית מוכת הלם במקומה}**
- גלבוע: מי אתה? אתה לא הבן שלי... מה אתה רוצה? למה פרצת לבית ללללא רשות. אתה השטן? מממה עשיתי?
- אירית: זה גבי... אתה אשליה או מציאות? גבי... תן ואגע בך. (מתקרבת לגעת. גלבוע אחריה. גבי עוצר אותם בתנועת יד) גבי, זה אתה, תן לי לגעת בך, אני אמא שלך.
- גלבוע: הוא זז, (קם) הוא חי וקיים.
- גבי: (מתחיל בדיבור קצת משונה) כשחייל שבוי בידי האויב, הוא מרגיש בקיומו, אבל כאן ביניכם לא! המצאתם אותי.
- אירית: אנחנו התגעגענו מאוד, אתה לא?
- גבי: לפעמים היו תוקפים אותי געגועים לסבא. זה קרה ברוב השמירות ובצניחות בלילה, הייתי מסתכל על הכוכבים הקוראים לי לבוא אליהם. בצניחות שרתי להם כדי להכניע אותם להתקרב אלי, אבל הם בגדו בי, התרחקו יותר, רק אז הבנתי מה המרחק בינינו.
- גלבוע: אבל למה נעלמת?
- גבי: אתם חייבים לי תודה שנעלמתי, אני קישרתי ביניכם.
- אירית: קשה להאמין שאתה חי.

- גבי: אני חי כמת, המחשבות מנותקות, סתם גווייה שהולכת בגשר הרים שמתמוטט, נשאר תקוע באוויר, להתרומם למעלה לא אוכל, קר מדי, אין את החום הדרוש שיידחף אותי למעלה לחפש את נשמתי, ולמטה הקרקע לא טהורה, האדמה סדוקה, משובשת ורותחת כמו לבה, לכן קשה לכם להאמין בקיומי.
- אירית: (על סף בכי מאופק) זה בדיוק החלום שלי, היום בדיוק שמונה חודשים עברו מאז שחלמתי אותו. בוא שב.
- גבי: איך היה בלעדי? מה עשיתם?
- אירית: שיחקנו.
- גבי: שיחקתם?
- אירית: כן, ונכנסתי לתוך עצמי.
- גלבע: (צוחק צחוק משונה) בב... בסוף הפכה לזיקית.
- אירית: בוא, אני רוצה לחבק אותך.
- גבי: אין צורך.
- גלבע: (ניגש לחבק) כמו בחלום.
- גבי: אין צורך אמרתי.
- גלבע: למה אתה לא מוריד את התרמיל ואת החבל?
- גבי: אני לא יכול.
- אירית: למה? בוא אני אעזור לך.
- גבי: מישהו חסר כאן... זיהיתם את גופתי?
- גלבע: קשה היה לזהות, היא הייתה מרוסקת ומונחת בתוך ארון. אבל בסוף הצלחנו לזהות אותך.
- אירית: בכינו הרבה.
- גבי: בכיתם הרבה, על מי בכיתם? על אותו מסכן שאספו את חלקי גופו.
- אירית: אוי להורים שלא יודעים על מות בנם, ואוי להורים שידועים על מות בנם.

גבי: לשנינו היה שם זהה, היינו דומים מאוד, שכבנו באותה עמדה, סיפרנו את אותם סיפורים בלחש, היינו ראי אחד לשני. היה פיצוץ, נפלנו והתנפצנו לרסיסים. שמעתי שפה זרה, הבנתי שאני שבוי בתוך עצמי. עד שהצלחתי ליצור קשר עם אדם שהבין אותי ואני אותו, אדם שהיה בדיוק כמוני, הראי של עצמי. לבסוף הלך, ונהרגתי כל כך הרבה פעמים.

אירית: עכשיו אנחנו אתך כאן.

גלבו: אותנו כבר לא תאבד.

גבי: כבר מאוחר, אני לא רוצה להיות חתול המלטף את גופו ברגליהם של אחרים.

אירית: אנחנו אומללים בלעדיך.

גבי: במלחמה יכולתי להתבדח בחיק הטבע, הכול אבד, נכשלתי.

אירית: אנחנו נכשלנו, אבל עכשיו למדנו ונלמד אותך מחדש, התבגרנו.

גלבו: תישאר אתנו, נשתף אותך במשחקים.

גבי: (מחייך) הגעתם לשוויון, משחקים בזיקית.

גלבו: מתאמנים להיכנס לארון, כי אי אפשר לדעת מתי נמות ובאיזו צורה.

גבי: אני צמא, יש סודה?

אירית: אני מיד מביאה. (יוצאת)

גלבו: (מחכה שאירית תצא, לוחש לגבי שאירית לא תשמע) באיזו צורה הייתה בוחר למות היום? בינינו, איך הייתה ההרגשה להיות בקבר? מרגישים את זה? ספר לי, אני מת לדעת... אתה רוצה לנסות להיכנס לארון? אולי תחוש במוות.

גבי: המוות קרוב אלי, אני חש אותו כל הזמן.

גלבו: ניסיון קטן? (גבי לא עונה) קטנטן?

{אירית חוזרת עם סודה, מגישה לגבי}

גבי: איפה סבא?

גלבע: (מוציא פנקס) או נכון, סבא... בוא נראה בתוך איזה ארון שמת'י אותו.

{גבי מניח את הכוס בלי לשתות ומפהק}

אירית: לך להוציא אותו...

גלבע: חלה אי הבנה ברישום, אני לא מוצא את הארון שהוא נמצא בו.

גבי: אני מוכרח לראות את סבא. (יושב על כיסא)

אירית: מיד גבי, מיד נביא אותו.

גלבע: יש טעות ואני אמצא אותה.

אירית: ביחד נחפש יותר מהר.

אירית וגלבע ממהרים לצאת. גבי נרדם על הכיסא.

תמונה ב'

לאחר שתיקה, הדלת השנייה של הארון שנמצא על הבמה נפתחת בפתאומיות ומתוכה מופיע שלום בפתח. עומד על הרגליים מלא מרץ לבוש מדים צבאיים.

שלום: הקבורים בחשכה, קומו לתחיה, אני המשיח מלך החושך, זקן הזקנים וצעיר הצעירים, העני התעשר והעשיר התרושש. אנרגית השמש העמידה אותי על הרגליים ושלחה אותי אליכם להקים צבא חדש, צבא השלום. קדימה אחרי... (יוצא בצעידה מתוך הארון) יצאתי מהארון חחח... רעננות משגעת, חופש, חופש, לא עושה חשבון לאף אחד... (עושה סיבוב בסלון ומגלה את גבי, בוחן אותו מכל מיני זוויות) אני רואה שיש כבר מתנדב. אתה הראשון שהגעת? אני ממנה אותך לסגני, אין תגובה? יפה יש הסכמה, (מושיט יד) שמי שלום, אתה יכול לקרוא לי... איך הגעת לכאן? אם תצטרך אותי אני בארון הפיקוד. (לוקח מגבי את החבל) חייל, כשאני מדבר אליך עבור לדום, (בקול) עמוד דום!
{גבי קופץ ממקומו}
נרדמת בתפקיד?

גבי: סבא, זה אתה?

שלום: וזה אתה? (נשמט החבל מידו)

- גבי: כן, סבא, זה אני.
- שלום: וזה אני, ידעתי שתחזור, רק בגללך נשארתי בחיים. התגעגעתי אילך.
- גבי: גם אני. (מתחבקים)
- שלום: הזרם שנטוע בי העמיד אותי על הרגליים, כשבאה הבשורה על מותך רציתי לשרוף את עצמי, אבל שמעתי קול פנימי שאומר לי בקול: "חכה אל תעשה זאת, גבי בוא יבוא כשאף אחד לא יצפה לו." והנה עכשיו אני יכול למות בשקט ובשמחה כשעל המצבה שלי יכתבו "בן גידלתי ורוממתי והוא פשע בי." את הדלי מילאתי בשנים, מה שנותר לי לקחת ולשפוך לאדמה.
- גבי: גם הדלי שלי מלא, אבל כלבים צמאים מלקקים מתוכו.
- שלום: התבגרת. היה קשה?
- גבי: בהתחלה היה לי קשה להתרגל לרעיון, מי אני, איפה אני ולכל התהליך, ניסיתי למצוא דרך החוצה, ברחתי.
- שלום: מאיפה ברחת?
- גבי: מהעולם שהייתי בו.
- שלום: איזה עולם?
- גבי: מהשבי של עצמי.
- שלום: היית בשבי של עצמך? תסתכל על הארון, אני הייתי בפנים בשבי, גיליתי ששכחו לנעול אותו ופרצתי החוצה, לפעמים שוכחים אותי בפנים. הייתי צריך להגיש בקשה דרך אירית אמא שלך, שיקדחו חורים שיהיה לי אוויר לנשום, הבקשה נדחתה...
- גבי: ממה הם חיים?
- שלום: מקצבת המוות שלך.
- גבי: סבא, באתי לקחת אותך.
- שלום: (שמח) לאן?
- גבי: למקום בטוח.
- שלום: עכשיו?

- גבי: עכשיו ומהר, אסור להישאר.
- שלום: אתה חושב שאני אוכל לעמוד בכל הטלטולים?
- גבי: אני אהיה סוס, אנחנו נדהר ונדהר עד שנגיע למקום בטוח, סבא, לזמן אין זמן, אנחנו חייבים לעזוב ומיד.
- שלום: רק רגע... (שלום סוגר את דלת הארון שלו, נעצר לרגע ואומר כמעט לעצמו) יש לי הרגשה מוזרה... (הוא וגבי ממהרים לצאת)

תמונה ג'

אירית וגלבע נכנסים. אירית הולכת למקום מושבו של גבי. גלבע הולך לדלת הארון שלייד דלתו של שלום. פותח ומציץ לתוכה וסוגר.

- גלבע: (נוגע בדלתו של שלום. רושם בפנקס) זו הדלת האחרונה. זהו אני בטוח שהוא פה בפנים.
- אירית: גבי נעלם.
- גלבע: (ממלמל) הרוח ילדה אשליה רגעית מזעזעת ורצחנית.
- אירית: מה אתה ממלמל שם? אל תהפוך אותו לרוח, הוא חי וקיים, הנה הסודה שלו, חמה ואין בה גזים.
- גלבע: לא היינו צריכים לעזוב אותו לבד, צריך היה לקלף את קליפתו עד שהיינו מגיעים לליבה, רק אז היינו מגלים את האמת על קיומו.
- אירית: הוא חי, הנה גם החבל...
- גלבע: רוצח מתועב. רוצח שדמו עשוי ממיץ תולעים שלבש עור נחש ערמומי.
- אירית: מספיק עם השטויות שלך, נודיע לשלטונות שהוא חי.
- גלבע: אין יותר שלטונות, אני השלטון כאן. ומכאן אף אחד לא יוצא! (הולך לדלת הראשית ונועל) זהו הכול יהיה נעול, זהו נעלתי את הזמן, לזמן לא יהיה ערך, חשיבותו תיעלם, הזמן יתאדה עם הרוח של הבן שלך ויתגלגל לענן שיהפוך צורות.

- אירית: (צועקת) הצילו... הצילו... עזרה...
- גלבוע: אף אחד לא ישמע אותך, הארונות מבודדים צעקות.
- אירית: משוגע... רוצח!
- גלבוע: אל תכריחי אותי להכניס אותך לטיפול נמרץ בארון.
- אירית: יש לי ציפורניים.
- גלבוע: (מתלהב כמו ילד) לא תנצחי אותי. בילדותי אהבתי להרוג חתולים. חמישה חתולים הרגתי, לאחד הכנסתי את הראש לקופסת שימורים והוא נתקע והתחיל השתולל. את השני הטבעתי במים עם מקל. עיניו זעקו למעלה לעזרה ועיניי הסתכלו עליו מלמעלה. השלישי לתוך ביוב. הרביעי למערבל בטון שאבריו מפוזרים בתוך קירות אלה.
- אירית: די! זה עושה לי בחילה.
- גלבוע: את החמישי את חייבת לשמוע. (לוקח את החבל) את החבל החזקתי טוב, הקשר היה יציב, למדתי לקשור בתנועת הנוער, קשר חזק שאי אפשר להתחמק ממנו. קשרתי סביב צווארו והתחלתי לסובב אותו באוויר (מסובב את החבל, כמו שעשה בילדות, כאילו החתול קשור בקצה) אהבתי לשמוע את יללות המוות, הזעקה האחרונה. (בשירה)
- יֵשׁ לִי וַיִּנְטָלְטוֹר...
אֲנִי חוֹתֵךְ הָרוּחַ...
הַחֲתוּל מִיֵּל... הָרוּחַ מִיֵּלָת...
כָּלֵם מִיֵּלִים...
וְאֲנִי שָׁר לָהֶם שִׁירִים...
- (צוחק לחתול בקצה החבל) לא ארפה ממך עד שתפסיק לילל, אני אנצח, אני גיבור. (לפתע מפסיק)
הוא נגמר, ניצחתי...
- גלבוע צונח סחוט ארצה. אירית עומדת מזועזעת. שתיקה.**
גלבוע קם באפיסת כוחות ותולה את החבל על וו שמחובר מעל הארון
- אירית: למה תלית את החבל?

- גלבוע: החבל תולה, החלטתי לתלות אותו. אבי הזקן נמצא כאן בפנים ואנחנו כמו מטומטמים התרוצצנו... (צוחק) ממש לידינו ולא הרגשנו. (מוציא את הפנקס ורושם) אה... כבר רשמתי... עכשיו כבר לא אשכח.
- אירית: הגיע הזמן שתוציא אותו.
- גלבוע: ששש... אסור להפריע לו לנוח.
- אירית: אולי הוא צריך אוויר, אולי הוא מת.
- גלבוע: הוא בן אלמוות.
- אירית: תפתח, אני רוצה לדבר אתו.
- גלבוע: את יכולה מכאן.
- אירית: סבא, איך אתה מרגיש... תן אות חיים.
- גלבוע: (צוחק) הוא בטח ישן.
- אירית: סבא, גבי חזר... (מחכה לתשובה) סבא זה חשוב שתענה...
- גלבוע: שקוע בשינה טובה.
- אירית: הוא בטח מת והוא יסריח פה, אתה הרגת אותו, אני ממש מבקשת ממך לפתוח ולראות רק מה שלומו, רק להציץ פנימה. תפתח ותסגור מהר, אני מבטיחה לא להעיר אותו.
- גלבוע: את לא יודעת לשחק עד הסוף.
- אירית: הפעם אלך אתך עד הסוף.
- גלבוע: אין ברך אמון ואין ברך אמת ואמונה במשחקים.
- אירית: אשחק באמת עם רצון ובאמונה מבטיחה.
- גלבוע: אני לא מאמין לך.
- אירית: אם אשקר תעניש אותי, תסגור אותי בתוך הארון.
- גלבוע: תני לי רגע לחשוב... טוב, הבאת לי רעיון, אני מסכים.
- אירית: אני אהיה נאמנה הפעם.
- גלבוע: אבל, יש תנאי אחד שאת מוכרחה לקיים.

- אירית: כל דבר.
- גלבע: את צריכה להיכנס לתא הארון (מצביע אל דלת הארון השנייה) ואחרי שתהיי בפנים אפתח את דלת ארונו של הזקן, אוציא אותו ומהדלת שלך תוכלי להציץ דרך חור המנעול. את הזקן אעמיד במרחק כך שתוכלי לראות אותו מצוין.
- אירית: למה אצלך הכול כל כך מסובך?
- גלבע: אני פשוט מחליף ביניכם לזמן קצר, אני חייב להיות זהיר.
- אירית: ואם תקבל הבטחה...
- גלבע: את לא בוטחת בי?
- אירית: אני בוטחת, רק רציתי לדעת...
- גלבע: בבקשה להיכנס. (פותח לה את הדלת. אירית מהסס לרגע) אם את מהססת סימן שאין לך אמון. לא צריך לא קרה כלום ואפשר לבטל את הכול.
- אירית: ממש לא. הנה אני נכנסת... (נכנסת לארון)
- {גלבע סוגר את דלת הארון ונועל, ואז ניגש לדלת של שלום, מניח את ראשו על הארון, מהסס לרגע, רואה את החבל תלוי, אווז בו ומתחיל לאט לאט למתוח ומסתובב מספר סיבובים סביב הארון וקושר אותו. בשלב מסוים נועל גם את הדלת}**
- גלבע: סידרתי אותך, סידרתי אותך. את החבל אני כורך סביב הארון בצורת חבילה, אין לכם שום סיכוי לצאת (קושר את קצה החבל) ועכשיו אני עומד לסתום את החורים והסדקים, ציד מושלם... (ממהר להביא גליל של נייר **דבק וסותם את החורים. אירית צועקת מבפנים להצלה**) כמה שאני אוהב לשמוע את זעקות המוות. אבא, למה אתה לא מצטרף למקהלה? אבא ימות בשנתו... את יכולה להמשיך לזעוק, למה לא זעקת ככה כשלא יכולתי להוליד? תצעקי יותר חזק! כן זה מוצא חן בעיניי... חבל שאת לא יכולה לראות את הארון מבחוץ... חחח... כמו פצע ענק, הארון פצוע קשה חחח... בחדר טראומה חחח... (ובמפתיע פונה לעצמו) מה דעתך, בני? אתה רואה מה עשה אבא. הכנסתי את אשתי, אמא שלך, ואת אבא שלי לארון, יבוא יום ואתה תכניס אותי, ובנך יכניס אותך נכרך את בנך וכך הלאה... חחח... עליכם רק לדעת לשכנע... (פונה בזעקה) **א-ני א-ח-רון ה-דור...**

{שתי דלתות ענק נסגרות משני צדי הבמה בתוספת סאונד של חריקת דלתות. גלבוע עומד המום.}

גלבוע: (המשך) למה מחשיך, למה מחשיך...

במידה ואין אפשרות טכנית להשתמש בדלתות ענק, אפשר לוותר. אך עם החושך הכללי (יורד בהדרגה). מכל פינות האולם נשמעות חריקות דלתות שנסגרות ללא סדר מסוים. יש להוסיף קולות של קהל שנכנס בהדרגה להיסטריה. הסאונד צריך לתת תחושה שהקהל נסגר בארון ענק.

אור יורד. חושך.